

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ σκοινί.

Σχοινίον τὸ ὁποῖον φέρουν τὰ σάγματα τῶν ὄνων καὶ ἡμιόνων πρὸς φόρτωσιν μήκους ὀκτὼ μέχρι δέκα ὀργυῶν. Συνών. γαιδουροτριχῆς.

γαιδουροσκούτι τό, Στερελλ. (Ἀράχ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ σκουτί.

Μάλλινον ὕφασμα τιθέμενον εἰς τὴν ῥάχιν τοῦ ὄνου κατάσαρκα ὑπὸ τὸ σάγμα ὡς προφυλακτικὸν κατὰ τοῦ ψύχους.

γαιδουρόσογο τό, πολλαχ. γαιδουρόσο Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ σόι.

Γένος εὐτελές, οἰκογένεια χυδαία. Συνών. γαιδουρογενεῖς, μουλαρόσογο, παλαιόσογο.

γαιδουροσομιγᾶλδς ὁ, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ σομιγᾶλδς.

Κοιλίας ἄνευ ὀστράκου διαιτώμενος συνήθως εἰς ὑγρὰ μέρη.

γαιδουρόσπινος ὁ, Ἀττικ. Πελοπν. (Μάν. Μεσσ.)

γαιδουρόσπινα ἡ, Πελοπν. (Λακων.) κ. ἄ. — Λεξ. Δημητρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ σπίνος.

Τὸ πτηνὸν κοκκοθραύστης.

γαιδουρόσταβλος ὁ, ἀμάρτ. γαιδουρόσταβλος Λεξ.

Μπριγκ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ στάβλος.

Στάβλος, μάνδρα ὄνων. Συνών. γαιδουροκέλλι, γαιδουρόμαντρα.

γαιδουροστάσι ἡ, ἀμάρτ. γαιδουροστάς Στερελλ.

(Ἀράχ.).

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ στάσι.

Μέρος ὅπου στέκονται γαῖδούρια, ὄνοστάσιον.

γαιδουροσύνη ἡ, πολλαχ. γαιδ'ρουσύν' πολλαχ.

βορ. ἰδιώμ. γαιδουροσύνᾱ Πόντ. (Τραπ. Χαλδ.) γαιδουροσύνῃ Κύπρ. Χίος κ. ἄ. — Λεξ. Πόππλετ. γαιδουροσύνῃ Κύπρ. γαιδ'ρουσύνῃ Πόντ. γαιδ'ρουσύνᾱ Πόντ. γαιδουροσύν' Μακεδ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι.

Βάναυσος συμπεριφορὰ, χυδαιότης, ἀπρέπεια. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαιδουράδα I καὶ γαιδουράδα II.

γαιδουρόσφακα ἡ, Πελοπν. (Καλάβρυτ.) κ. ἄ. γαι-

δουροσφάκα Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. γαιδουροσφάκα Λεξ. Δημητρ. γαιδουροσφάκα ΠΓεννάδ. 999 γαιδουροσφάκα Λεξ. Δημητρ. γαιδουροσφάκα Πελοπν. (Γέρμ. Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ σφάκα.

Τὸ φυτὸν γαιδουροσφάνα, ὁ ἰδ.

γαιδουρότξονο τό, Πελοπν. (Ἀράχ. Πυλ.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ τξόνι.

Μεγάλο στρουθίον.

γαιδουρότῃ ἡ, ἀμάρτ. γαιδουρότῃ Πόντ. γαιδα-

ρότῃ Πόντ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι.

Γαιδουροσύνῃ, ὁ ἰδ.

γαιδουροτόμαρο τό, κοιν. γαιδ'ρουτόμαρου βόρ.

ἰδιώμ. γαιδουροτόμαρο πολλαχ. γαιδαροτόμαρο ἑνιαχ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ τομάρι.

Δέρμα ὄνου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. γαιδουρέα 2.

γαιδουρότοπος ὁ, Πελοπν. (Ἀρχαδ.) κ. ἄ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ τόπος.

Περιφέρεια εἰς τὴν ὁποίαν γεννῶνται πολλοὶ ὄνοι.

γαιδουρότριχα ἡ, κοιν. γαιδ'ρότριχα βόρ. ἰδιώμ.

γαιδουρότριχα πολλαχ. ἄδουρότριχα Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

γαιδουρότριχα Κῶς.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ τρίχα.

Τρίχα ὄνου.

γαιδουροτριχῆς ἡ, Πελοπν. (Μάν.)

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ τριχῆς.

Γαιδουροσκούτι, ὁ ἰδ.

γαιδουροτρώγομαι ἀμάρτ. γαιδουροτρώγομαι Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ τοῦ ρ. τρώγομαι, δι' ὃ ἰδ. τρώγω.

Μέσ. ἀλληλοπαθ. ἀλληλοὑβρίζομεθα φιλονικούντες: "Ὁλη μέρα γαιδουροτρώονταί 'ς ἐκεῖ τὸ σπῖτι. Ἐνὶ πάλε ἐγαδουροφαωθήκανε οἱ γειτόνοι μας.

γαιδουρούδι τό, ἀμάρτ. γαιδ'ρούδ' Μακεδ. (Σέρρ.

Χαλκιδ.) γαιδουρούδι Κύπρ. γαιδαρούδ' Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - οὔδι.

Γαιδουράκι I, ὁ ἰδ.

γαιδουρούλλι τό, Βιθυν. (Προῦς.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι διὰ τῆς παραγωγικῆς καταλ. - οὔλλι.

Γαιδουράκι I, ὁ ἰδ.

γαιδουρόφαγο τό, Κεφαλλ.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ φαεῖ.

Φαγητὸν κακῆς ποιότητος.

γαιδουροφάγος ὁ, ἀμάρτ. γαιδ'ρουφάγος Β.Εὔβ.

γαιδουροφάγος Κύπρ. ἄδουροφάγος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ τοῦ - φάγος, ὁ ἐκ τοῦ ἔφαγα τοῦ ρ. τρώγω.

1) Ὁ τρώγων κρέας ὄνου Κύπρ. Νάξ. (Ἀπύρανθ.) Ἡ λ. καὶ ὡς παρων. 2) Ἐκεῖνος ποῦ κακομεταχειρίζεται καὶ καταπονεῖ τοὺς ὄνους δι' ὑπερβολικῆς ἐργασίας Β.Εὔβ.

γαιδουροφάγωμα (I) τό, ἀμάρτ. γαιδουροφάγωμα Κεφαλλ.

Ἐκ τοῦ ρ. γαιδουροτρώγομαι.

Ἀγρία φιλονικία, καθ' ἣν ἀνταλλάσσονται χυδαῖαι ἐκφράσεις.

γαιδουροφάγωμα (II) τό, Στερελλ. (Ἀράχ.) γαιδουροφάγωμα Κεφαλλ. γαιδουροφάγωμα Κῶς.

Ἐκ τῶν οὐσ. γαιδούρι καὶ φάγωμα.

1) Φάγωμα ὄνου, ὅταν οὗτος εἰσερχόμενος εἰς ἄμπελον καταπάγῃ τὰ κλήματα Κῶς Στερελλ. (Ἀράχ.) 2) Ἐξάνθημα τῶν χειρῶν μὲ ἰσχυρὸν κνησμόν Κεφαλλ. Πβ. γαιδουρολεχῆνα, γαιδουροψωρα.

γαιδουροφαγώμενος ἐπίθ. ἀμάρτ. ἄδουροφαωμένος Νάξ. (Ἀπύρανθ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. γαιδούρι καὶ τοῦ φαγώμενος μετοχ. τοῦ ρ. τρώγω.

Ὁ οἶονεῖ ὑπὸ ὄνου φαγώμενος (ἐκ μεταφ. τῶν ἀπομειναρίων τῆς τροφῆς του), ἥτοι ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου ἔχουν ξεσχισθῇ τὰ φορέματα.

